

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. XII. Iesus in cruce oneratus extra civitatem pertrahitur,
humiliterq[ue] pergīt ad Calvariæ locum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA.
110.

CAPUT XII.

Iesus cruce oneratus extra civitatem petrahitur, humiliterq; pergit ad Calvariae locum.

1. Christus vestimentis suis veindutus, lignum crucis, quindecim pedes longum, cogitur humeris suis bajulare.
2. Medium inter duos latrones deducitur morte ignominiosissima interficiendus, spectante infinita populi multitudine.
3. Pulsus in humeris sacri Christi ex pondere sua cruce bajulatore: vehementi onus crucis, sed vehementior amor ipsam pro nobis portantis.
4. Ad eius exemplum, pro ipsius amore crux à nobis patienter ferenda.
5. Dulcis responsio Christi ad devotas mulieres ipsum desistentes.
6. Christus crucem gestans corruit pro lassitudine: deinceps post ipsum eam gestat Simon Cyrenaeus, homo gentilis.

I.
Ioan. 19.
Mat. 27.
Bajulat
Crucem
suam Do-
minus.

* Crux
longa
pedes
15.

POSTEA QUAM VERÒ Christus Iesus Salvator noster ad mortem damnatus est, rursus eum militri intrò rapuerunt, vesteque purpurea nudatum, suis denuò veilibus eum induerunt, ut tantò melius in habitu proprio agnosceretur; multaque cum festinatione ad mortem eum adduxerunt, verentes ne Pilatus aliunde persuasus, aut ductus poenitentia, sententiam revocaret. Itaque arreptum grave crucis lignum, longitudine (ut à Patribus annotatum est) * pedum quindecim, sacris lacerisque illius humeris imposuerunt. Cur autem id fecerint, ista ratio est: quòd crux ea tempestate genus tormenti esset ignominiosissimum, quo rei afficerentur: unde & praè confusionis ac probri metu nemo illi propinquare volebat. Christo igitur illud imposuerunt in gran-

dem ipsius confusionem, ut suum ferret dedecus, essetque cunctis hominibus contemptui & ludibrio, illiusque memoria penitus ex hominum cordibus deleretur, nec quisquam ultrà auderet ejus facere mentionem. At verò benignissimus Dominus, libenti & placido animo graue illud pondus suscepit, gestavitque ingenti cum desiderio ad Patris gloriam, pro salute mortalium. Nec crucem modò, verum etiam totius mundi in se peccata recepit, & ad Calvariam asportavit, ibique ea cruci affixit, occidit, proprio diluit Sanguine, & morte sua acerbissima expiavit. Hoc est quod Propheta ait: *Omnes nos quasi oves erravimus, unusquisque in viam suam, id est, post concupiscentias & oblectationes suas, declinavit: & posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum.* Simul autem & perfectionis quamdam nobis Dominus formam re ipsa exhibuit, ut antè verbo nos instituerat, se ipsum funditus abnegans & resignans, crucemque suam constanti perseverantia ferens. Quisquis ejus vis esse discipulus, tu quoque fac similiter, & sequere Dominum tuum.

Attamen non satis fuit Judæis hac eum contumelia affecisse; quia, ad maius dedecus & ignominiam, medium inter duos latrones eum deduxerunt: multoque amplius quàm ipsos latrones contempserunt, dum suam eum compellerent ferre crucem, quod

de

Christus
una cum
cruce
pondere
totius
mundi
portavit
peccata.
11a. 53.

Unus-
quisque
post eum
crucem
suam se-
ra debet.

2.
Luc. 23.
Inter
duos la-
trones
medium
deducen-
tur.

DOMINICAE PASSIONIS EXCELLICATIO
 Mor Christi turpissima obvarias circumstantiis.

de latronibus nusquam memoria proditum est. Enimverò non sceleratissimus quisquam turpiori umquam morte occubuit. Quo enim tempore Christus passus est, celebritas Paschalis agebatur apud Judæos, & illuc confluerat ingens populi multitudo, omnesque certatim Christum videre cupiebant. Itaque hic Dominus dominorum, cujus est omnis gloria & honor, spinis incedebat coronatus, diris constrictus funibus, gravi crucis pondere prægravatus, in latronum medio signis damnationis denotatus omnibus, quæ improbi illi excogitare poterant. Antè Dominum vilis præcedebat plebecula ridens & cachinnans, ipsumque antevertere cupiens, ut videret crucifixum. Hinc inde carnifices & ministri ferocissimi eum stipabant, innumerisq; afflictionibus vexabant, ut simul plebem omnem ad illudendum illi & contumelias inferendas allicerent atque excitarent. A tergo sequebatur turba sæva armatorum, puta domini & Principes Sacerdotum, qui non aliter exultabant, quam leones captâ prædâ, multasque execrationes & blasphemias in Christum congerebant. Sic, sic Rex gloriæ omnibus contemptui fuit. Pusilli ac magni, nobiles & ignobiles simul, eum probris & injuriis affecerunt. Quod & Dominus antè per Prophetam prædixerat his verbis: *Aversum me loquebantur, qui sedebant in porta, & in me*

psallebant qui bibebant vinum, irrisui me habentes. Omnes videntes me, deriserunt me: locuti sunt labijs, & moverunt caput.

Psal. 21.

Nunc ergo gemebundo corde, intimoq; cum dolore visum pergamus, quos hic cruciatus Dominus pertulerit. Tamen totus (ut Isaias ait) vulneribus plenus erat, attamen à quibusdam annotatum est, graviter eum læsum, ac singulari affectum vulnere in humero suo. Huic enim ingens crucis trabs, ora præacuta, imminens, grande infixit vulnus: nam ex cunctis vulneribus unum effect, qui dolor piissimum cor illius acerbè penetrabat. Atque, ut quidam devoti Doctores sentiunt, fuit hæc ex Christi gravissimis poenis una, quàm ille pertulerit. Ut enim quotidiano discimus usu, si cui nostrum vel tenue hæreat vulnus aut ulcusculum, vix moderatè ferimus quemquam nos propiùs accedere. Quo ergo cruciatus esse affectum censemus Dominum Iesum Christum, cum ipse grave lignum illud impositum impressumque cruentis ejus humeris, ac maximè diro huic vulnere tam longo ferre itinere cogere-
 retur? Et quia crux prolixior erat, totam in humeros recipere non potuit. Unde factum est, ut pars extrema lapidibus, quibus via strata erat, adhærens, grandem & horridum strepitum excitaret, Dominum incredibili dolore afficientem. Nam eum ex omnibus illis gravissimis poenis

3.

Grave vulnus in Christi humeros inflixit, ex crucis afflicto & pondero. Ita 53.

Non solum pondero, sed & ipsa longitudo crucis erat molestissima portanti.

Psal. 68.

DOMI- & molestiis, quas tota nocte & die
NICAE perpeſſus erat, debilis & laſſus,
PASSIO- totuſque exhaustus ac viribus eſ-
NIS EX- ſet delititurus; nimirum incur-
PLICA- vus, & ad terram depreſſus, ſub
TIO. ingenti illa crucis mole miſeran-
dum in modum cum immenſa
cordis anguſtia incedebat: ſingula
enim veſtigia cor illius acer-
biſſimè mordebant. Ceterùm ar-
dentiffimus ejus erga nos amor
ſupra vires eum pati urgebat. Iam
cùm immodicè immites illi mor-
tem Chriſti accelerarent, calcibus
& pugnis protrudebant eum, pro-
trahebantque, & ſine ulla miſera-
tione tam inhumanis eum affi-
ciebant verberibus, ac ſi beſtiam
præ manibus habuiſſent. Nihilo-
minùs agnus innocentiffimus ſe-
torum benigniſſimè, cunctis illo-
rum iſtibus ac feritati quam ex-
cogitare poterant, ſuſcepit.
Quis jam ultrà lacrymas cohi-
beat, Chriſtum ita afflictum ſibi
ob interiores oculos proponens?
Enimverò corpus illius proſuſ
expreſſum erat, & adhuc pati ge-
ſtiebat. Sub pondere membra
ſuccumbebant; & amor fervidus
labascentem erigebat, ut pœnam
ad finem uſque perferret. Grande
crucis onus ad terram eum de-
primebat; & ignitum deſiderium
impellebat ut pergeret. Vehem-
ens namque deſiderium gra-
tiſſimam Dei Patris voluntatem
exequendi, noſtramque abſol-
vendi redemptionem, ad eò in eo
exceverat, ut ſupra naturam &
imbecillitatem humanam eum

pati cogeret, & per pœnas impel-
leret. * Nam vel ad extremum
judicii diem pro ſalute hominum
ſic onuſtus incedere nihil recu-
ſaſſet, ſi ſic fuiſſet viſum Patri, &
ad illius ceſſiſſet honorem.
Itaque hîc Chriſtus cunctis ſpi-
ritualibus hominibus ſpeculum
& formam quamdam, perfectio-
nemque vitæ ſpiritualis propo-
ſuit. Quotquo enim ad ſinceram
& virtutibus conſpicuam vitam
aſpirant, hi ſuam cum Chriſto
ſponte levent crucem, fideliterq;
ac perfeveranter eamdem ferant
neceſſe eſt: atque, ſi ita placuerit
Deo, privari ac nudari ſe ſinant
bonis temporalibus, & quibusli-
bet adminiculis ſolatiſque ami-
corum, * interna quoque ac ſpi-
rituali conſolatione, & gratia ſen-
ſibili. Adhæc irrideri ſe patian-
tur: probra, detractioes, injuriaſ-
que pro dilecto Deo ſuo hilariter
perferant: & dum multis afflicti-
onibus moleſtiſque hominum:
tentationibus dæmonum, ac pro-
priis culpis ſive defectibus ſuis
excruciantur, humilem patien-
tiam conſervent oportet. Et
quiſquis verus amator eſſe volet,
is neque in morte, neque in affli-
ctione qualicumque, quæ ei poſ-
ſet evenire, recedet à Dilecto ſuo,
nec petet abſolvi à cruce ſua, ſed
eam patietur quoad Domino vi-
ſum fuerit. Non etiam terrenam
ullam, ſed nec ſpiritalem inordi-
natè quæret cõſolationem, quæ
ei ſpiritualẽ crucem aut mollire
aut minuere poſſit. Quin potiùs

* O etiam
ceſſum
amoris
in Chri-
ſto baji-
lante
cruce
4
Ejus ex-
emplo per-
ſeveran-
ter nobis
ferenda
erunt.
* Cùm
inter
cruces
ſpiritu-
ales, & in-
ternas
quas in
hume-
ros tol-
lere &
poſſi-
Chriſtũ
ferre ju-
bemur,
una de
præcipu-
is nume-
retur a-
riditas
mentis,
ſeu tor-
mentiũ
ex pri-
vatione
ſpirita-
lis cõſo-
lationis
ac gra-
tiæ ſen-
ſibilis;
ponitur
hic al-
tiſſimus
reſigna-
ad

Et tamẽ
à ludan-
immani-
bus feſti-
vare cog-
batur.

Amor
Chriſti
erga nos
animaba-
bat ad
crucis
pondus
perſeren-
dum.

DOMINICAR PASSIONIS EXPLICATIONIS gradus, ad quem soli perfecti accedunt. De quo plura videntur potest. apud R. P. Jacobum Gretserum de Sancta Cruce, toto libro 5.

ad dilecti gloriam, ad extremum usque spiritum illam ferre paratus erit: nec ullam aliam hinc mercedem appetet, nisi ut ad Dei cedat honorem, & illi soli placeat.

Sed age, jam ad Christum revertamur. Itaque ipso tam miserabiliter sub ingenti crucis mole incedente, erant pii aliquot, maximeque devotæ quædam femine, quas vehementissima afflictebat compassio ad Salvatorem, & flebant acerbè nimis, quibus Dominus ait: *Filia Jerusalem, nolite flere super me, sed super vos ipsas flere, & super filios vestros.* quasi diceret: Equidem lacrymis vestris non indigeo, qui contemptibilem hanc mortem sponte mea pro gloria Patris & pro vestra omnium salute patior. Non est ergo cur me lugeatis, sed vestra potius natorumque vestrorum, qui has mihi penas ingerunt, errata plangite. Ipsa namque vestra atque aliorum scelera gravius me premunt, quam crux ista quam fero. Et citò quidem dolor meus abibit, illorum autem cruciatus in ævo durabit sempiterno. Si enim ipsi filii vestri in ligno viridi hæc faciunt, in arido quid fiet?

Si ego, qui peccatum nullum unquam admisi, sed vireo semper, & virtutibus omnigenis fecundus sum, ex hoc nihilominus sæculo absque afflictionis igne, passionisque acerbitate emigrare non possum: quem illi ignem, quas flammæ, quæve inferni tormenta expectare debebunt, qui

aridi atque in bonis actibus steriles, virtutibusque vacui, malitia pleni sunt? Hinc nimirum D. Gregorius ait: *Dum mecum ipse passionem ac mortem Domini nostri Iesu Christi perpendo, Iob quoque afflictionem, & martyrium sancti Ioannis Baptista considero; prorsus exhorret cor meum ad penas impiis & peccatoribus preparatas.* Enimverò si Deus charissimos quosque amicos suos tam dirè castigavit: quâ in hostes suos severitate animadversurus est, qui ut pecora irrationalia & absque prudentia pro putridæ carnis suæ voluptate vivunt?

Deinde cum Christus ita, ut diximus, cruce miserabiliter onustus incederet, jamque omnino exhaustus viribus defecisset, cum non posset ulterius progredi, præ nimio angore corruit pronus in terram: quo casu multam simul expertus est crudeliū illorū militum ministrorumque inclementiâ dirè eum cædentium, trahentiū, impellentium, ut secum quisque facile perpendere potest. Id enim omne fecerunt ei, quod intus diabolus suggererat. Videntes autem impij illi quòd eum nec verberando, nec trahendo, nec propellendo, seu calcando ulterius promovere possent (jam enim ei nihil remanerat virium) hominem quemdam ad oppidum tendentem comprehenderunt, eumque post Christum ferre Crucem compulerunt. Id verò non ex aliqua erga Christum compassione

S. Gregorius,

6. Christus fatigatum crucem gestando corruit.

Simon Cyrenæus homo gentilis, crucem Christi posuit ipsum portans.

Q fe-

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA
SIO.

fecere, sed ut tantò celerius eum neci darent, & ne fortè sub manibus eorum animam efflaret, priusquam in eum omnem malitiam sevitiàmque suam exercuissent. Et homo iste ethnicus erat: videlicet ut hoc ipso daretur intelligi, indignos esse Judæos qui Christi crucem bajularent: simulque ea res præferbat hoc mysterium, fidem scilicet & gloriam Crucis ad gentes tranlituram.

CAPUT XIII.

Maria Filium suum Crucem bajulantem mœstissima sequitur.

1. Beata Maria occurrit Christo crucem suam bajulanti.
2. Ineffabilis ibi dolor viscerum maternorum.
3. Quem tamen perfert constantiſſime, sine ullo impatientiæ gestu, aut voce.
4. Crux & afflictio donum. DEL excellentissimum.

I. Maria Christo occurrit crucem portant. **D**UM igitur hæc aguntur, Maria tristissima Dei Mater, avidè suum quærebat videre Filium, ut vel consolatorium ex eo perciperet verbum, vel aliquod ei impenderet solatium, ultimumque vale diceret. Sed quia propè ad eum accedere non dabatur, ob turbam militum qui eum cinxerant, & undique sequebantur; alio (sicut à plerisque affirmatur) perrexit itinere, ut turbam anteverteret, atque ita suo veniret dilecto obviam. Quamvis enim ex acerbissimo dolore, quem ob Filii passionem conceperat, prorsus exhausta & viribus esset destituta; fortis nihilominus amor, quo

erga illum fervebat, & ingens eum videndi desiderium, vires ei addidit; ita ut turbam omnem filium ejus ducentium præveniret.

Quis, obsecro, mente concipere possit, quibus fuerit doloris & angustiae confixa aculeis, cum unicum solamen cordis sui ita miserabiliter derelictum, & gravi insuper crucis pondere onustum videret? cum aspiceret gratissimum vultum ejus (quem toties intima cum devotione amplexa fuerat) tam turpiter deformatum & miserè affectum? cum contueretur & venerandum caput illius, (quod sepè multa cum reverentia ardentissimo suo appresserat cordi) horribili corona spinea crudelissimè compunctum? cum denique cerneret Deo ac Domino suo tantam irrogari injuriam & contemptum, ipsumque inter latrones damnatum annumerari? quis dubitare possit, gladium doloris piissimum cor illius acerbissimè transverberasse, cum videret dilectissimum Filium suum, quem suo gestavit sub pectore, ita sanguine phlegmatibusque foedatum, crebris affectum vulneribus, & ab omni despectum abjectumque mundo? Nihil est ambiguum, quin si divina bonitate non fuisset servata roborataque, cor illius devotissimum præ dolore & mœrore ruptum fuisset; quandoquidem aded ejus animum vis immensa doloris oppleverat, ut veluti sub gravi staret pressa saxo,

nec

2.
Matronarum viscerum dolor pro filii

Luc. 2.